

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Moșincă
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cio.
 Editura Tipo MC, Oradea - 2020

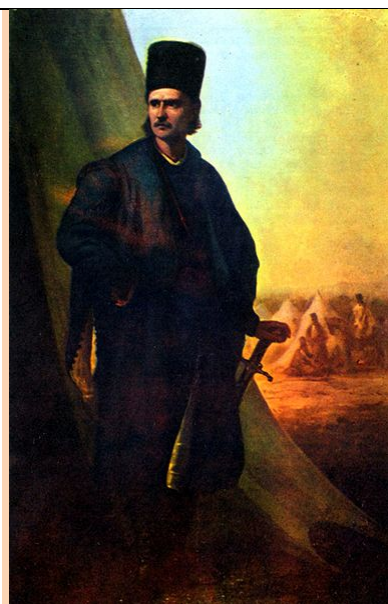

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
 ISSN-L 2734 -6889

Tudor Vladimirescu¹. Rostul răscoalei lui

Lan C. FILITTI

Tudor Vladimirescu
 - Pictură de Teodor Aman -

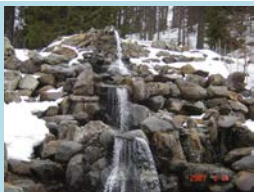
Așa de aproape în timp de noi, totuși multe mai avem de aflat despre eroul oltean, pe care îl cunoaștem mai mult din romanțarea legendei decât din cadrul istoric. Autorul spune dintru început credința la care a ajuns, anume că „sintezele ce s-au înfățișat în vremurile mai din urma, despre mișcarea românească de la 1821 și conducătorul ei, au micșorat, prin ocolirea adevărului, importanța acțiunii eroului național”.

Tudor nu s-a ridicat în primul rând împotriva boierilor nemilostivi și împotriva „grecilor, ci a năzuit, ca și Ipsilante, ca și Caragheorghe, la **neatârnarea țării sale**, ceea ce implica înlăturarea domniilor fanariote”. Latura esențială a mișcării lui Tudor este cea socială, iar cea națională se restrânge la înlăturarea domniilor fanariote, nu prin bunăvoința Turcilor, ci urmărind un țel mai înalt: **neatârnarea țării sale**.

Revoluția grecească de la 1821 e o nouă manifestare a nemulțumirii creștinilor dodo* din Wile sud-estului european sub Turci și a dorinței de a se scutura, solidari, de stăpânirea otomană. Sub Mihai Viteazul se schițase prima mișcare de acest fel, complotul lui Riga din 1796, cu program naționalist și ultrademocratic, arată aceleași veleități, în 1803 Ipsilante face iar un plan de coaliție a Grecilor, Bulgarilor, Sârbilor și Românilor în contra Turcilor și cu sprijinul rusesc, în sfârșit Eteria din

1820, urmărește aceleași scopuri, cu program cosmopolit” și inspirată din doctrinele marii revoluții și ideile lui Riga și Corai. Aceasta mișcare nu urmărea, cum s'a afirmat, stăpânirea grecească în Principate, ci numai emanciparea de stăpânirea turcească. În această asociație au putut deci fi participanți în secret și romani ca mitropoliții Ven. Costachi și chiar Dionisie Lupu, ca și Gr. Brâncoveanu, Dinicu Golescu, Iordache Florescu, Gr. Băleanu, Mihăița Filipescu și episcopul Ilarion al Argeșului, un mare patriot naționalist al vremii, așa cum în veacul trecut au putut fi înregimentați în francmasoneria de atunci (care nu era pe vremuri ce este azi: o asociație de oameni fără scrupule, fără țară și fără Dumnezeu, pe care nu-i ține strânși împreună decât toleranța reciprocă în fără de legi și solidaritatea întru evitarea sancțiunilor

¹ Articol apărut în București în 1937. (n. 1780, Vladimir, Vladimir, Gorj, România – d. 28 mai 1821, Târgoviște, Țara Românească) a fost o figură emblematică pentru istoria Țării Românești, de la începutul secolului al XIX-lea, fiind conducătorul Revoluției de la 1821, al pandurilor și domn al Țării Românești.

pentru păcatele făptuite) oameni cinstiți și iubitori de țară, cum nu sunt în zilele noastre eroii tenebroși ai hrubelor masonice.

Filitti arată numeroase temeieri de a socoti că și Tudor era înțeles cu Eteria de la noi, lucru ce nu scade meritul eroului oltean, ci îl sporește. Fiindcă eteriștii proclamau ca scop neatârănarea tuturor creștinilor ortodocși de sub domnia turcească, aceasta însemna implicit ca și pentru țările române se tindea la încetarea domniilor străine, fanariote în specie. Acesta e sensul și al ideilor din proclamațiile lui Tudor. Aspirațiile eteriștilor erau cu totul diferite de ale fanarioților, din care foarte puțini s-au atașat Eteriei, iar programul acesteia nu era în opoziție nici din punctul de vedere național, nici din cel social, cu proclamațiile lui Tudor Vladimirescu. Dar cum această mișcare pornită din 1820 avea credința că va fi ajutată de țar, cum acesta făgăduise lui Alexandru Ipsilante, odată ce Tudor începe să adune trupe în Oltenia, el se ferește din motive ușor de înțeles să atragă ofensiva Turcilor împotriva țării, așa că tăinuiește adevăratu-i scop Turcilor prin proclamațiile sale, așteptând ajutorul rusesc spre a dezlănțui mișcarea. E deci vina Țarului care nu și-a ținut cuvântul, dacă Tudor, convingându-se de aceasta, a învoi la vreme ca el cu Românii nu pot porni acum față, slabi cum erau, în contra Turcilor.

Pentru Ipsilante, aceasta a fost interpretată, pe nedrept, ca o trădare a cauzei, ceea ce nu era pentru Românul ce își voia cruțată țara de vărsare de sânge. De partea Turcilor Tudor însă nu s-a dat, la aceasta schimbare de situație provocată de Țar, cum pe nedrept a fost acuzat. În această împrejurare nouă, el a rămas numai în expectativă și, de acord cu boierii, cerea și Rusiei și Austriei ca măcar Dunărea, să împiedice intrarea în țară a trupelor turcești". Când Turcii trec, de remarcat este ca, Tudor plecând din București „se îndreaptă tocmai în aceeași direcție în care se retrăsese Ipsilante, și din Cotroceni dă o proclamație care dezvăluie încă odată adevăratul și statornicul său gând: al unirii creștinilor împotriva Turcilor. Dar, Grecul ar fi înțeles sufletul leal al lui Tudor, poate ca altul ar fi fost cursul lucrurilor. Olteanul odată ucis și cauza pierdută, mulți l-au renegat, de teama represaliilor turcești, iar alții nu au înțeles gândul și fapta lui Tudor, ori le-au răstălmăcit.

Doar 200 de ani ne despart de vremea revoluției Domnului Tudor, și figura lui a rămas totuși încă neconturată clar și definitiv, legenda ascunzându-ni-l istoriei.